

Σύννεφα πολέμου και πάλι

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

Έτος 2022 και ο κόσμος αντικρίζει και πάλι έναν ακόμα πόλεμο. Μια ακόμα τραγωδία με κόστος σε ανθρώπινες ζωές. Και όλοι εμείς θεατές σε κάτι που σίγουρα δεν μπορούμε να ελέγξουμε. Πονάει ο άνθρωπος για τον συνάνθρωπο...έστω και αν έχει σκληρύνει.

Είναι έμφυτο αυτό. Πονάει, αγανακτεί, οργίζεται, φοβάται, αναρωτιέται, αισθάνεται μικρός και ανασφαλής. Ο νέος πόλεμος στην εποχή μας μας βάζει σε βαθύ στοχασμό, μας ωθεί στο να φιλοσοφήσουμε και να θεολογήσουμε. Πού οδηγείται αλήθεια η ανθρωπότητα;

Ο τεχνολογικός πολιτισμός καλπάζει, οι συνθήκες διαβίωσης έχουν βελτιωθεί, οι αποστάσεις ελαχιστοποιήθηκαν, η επιστήμη προοδεύει και κάνει πιο εύκολη την καθημερινότητα και τις ανάγκες κάθε ανθρώπου, αλλά τελικά η ανθρώπινη ύπαρξη προάγεται; Οι κοινωνίες των ανθρώπων έγιναν τέτοιες που να απολαμβάνει ο άνθρωπος πραγματικά την ζωή του; Πάντως, τα πάθη όχι μόνο δεν μειώθηκαν, αλλά διογκώνονται μέρα με την ημέρα.

Θα περιμέναμε η επιστημονική πρόοδος να φέρει πρόοδο και στην αλληλεγγύη μεταξύ των λαών, θα περιμέναμε ένα πνεύμα παγκοσμιότητας, ενότητας μεταξύ των ανθρώπων, αλλά αντ' αυτού άκρατος εγωισμός και «γιγαντισμός». Ο άνθρωπος θεωρεί ότι μπορεί να υπερβεί τα όποια όριά του και να αντικαταστήσει και αυτόν τον Δημιουργό του.

Σημειώνει ο καθηγητής Μιλτιάδης Κωνσταντίνου: « ...στο γεμάτο καλώδια και κεραίες σύγχρονο κόσμο, η επικοινωνία και η αλληλοκατανόηση μεταξύ των ανθρώπων είναι το ίδιο προβληματικές, όπως και στην αρχέγονη εποχή. Σήμερα όμως τα πράγματα είναι ακόμη πιο επικίνδυνα, καθώς τα καταπληκτικά επιτεύγματα της σύγχρονης τεχνολογίας ανοίγουν στον άνθρωπο όχι μόνον την προοπτική της ευημερίας, αλλά και της ολοκληρωτικής καταστροφής.

Η ανθρωπότητα θα πρέπει να εκτιμήσει σωστά τα επιτεύγματα αυτά πριν φτάσει σε αρκετό ύψος, ώστε κάθε νέο πλιθί να αποτελεί σοβαρή απειλή για την ισορροπία του. Ίσως το πυργόμορφο σχήμα των πυρηνικών εργοστασίων είναι στην προκειμένη περίπτωση προφητικό».

Έτσι σχολιάζει την περικοπή της Γενέσεως σχετικά με τον Πύργο της Βαβέλ, τον Πύργο της «Σύγχυσης». Η έπαρση και η τάση για εξουσία, η φιλαυτία και ο άκρατος εγωκεντρισμός έφερε και φέρνει τον άνθρωπο στον διχασμό σε σχέση με τον Θεό του, τον συνάνθρωπό του, ακόμα και με τον ίδιο του τον εαυτό. Ζει ο άνθρωπος μια συνεχή πτωτική πορεία,

βιώνει εσωτερική διάσπαση.

Τα ανθρώπινα πάθη δεν αφήνουν τον άνθρωπο να ζήσει ελεύθερος, τον δεσμεύουν, τον απομονώνουν και τον καθιστούν δυστυχή. Ένας νέος πόλεμος στην γειτονιά μας και ας ξεκινήσει η κριτική και κυρίως η αυτοκριτική μας. Έχουμε ενώπιόν μας έναν πόλεμο που ξεκινά και προχωρά «πολιτισμένα», αλλά έχει τις ίδιες τραγικές συνέπειες, όπως κάθε πόλεμος.

Ένας πόλεμος ξεκίνησε πάλι και οι πολλοί ζούμε την καθημερινότητα μας κανονικά. Οι εργαζόμενοι πηγαίνουν στις δουλείες τους, οι καθηγητές και οι μαθητές στα σχολεία τους, ο κάθε άνθρωπος τις υποχρεώσεις του και μοιάζουμε έτσι σαν να μην συμπάσχουμε σε ότι συμβαίνει γύρω μας, σαν να μην κατοικούμε τον ίδιο πλανήτη.

Κάπου εδώ χρειάζεται να εξετάσουμε την ποιότητα της ανθρώπινης υπόστασής μας. Τί κάνουμε εμείς για όλα τα πράγματα γύρω μας, ποια είναι η στάση μας. Αδύναμοι είμαστε, αλλά έχουμε το μεγάλο όπλο της προσευχής. «Άνω θρώσκω», δηλαδή κοιτώ ψηλά. Δέησή μας είναι οι δυνατοί της γης να πάψουν να υπηρετούν τα αλαζονικά τους σχέδια, να ανοίξουν οι εσωτερικοί τους οφθαλμοί.

Να μην σκέπτονται για πόλεμο και κατακτήσεις, αλλά να αγωνίζονται για την επικράτηση της ειρήνης παντού. Αυτήν την ειρήνη επιζητούμε.

<https://bit.ly/3vhF8dW>